

5533.	pied. pie Vecmuižas maijā zem № 1423, apvain. (Susikas) pagasta, Valmieras apr.; vidēja auguma, melni mati, pēdējais acis, tumšas ūsas.	pēdējā laikā dzīvoja jaunelgavas apr. Supinātu mājas, maza auguma, apļu ģim., ūsas vīd. lieluma (necirptas).	pārišanu bez attiecīgiem dokumentiem.
5534.	Lācis, Konstantīns Kristjāns d., sastāvējis dievestā muitas departamentā.	Rigas pils. 2. iec. izmeklēšanas tiesneša raksts 1922 g. 24. maijā № 1679, apv. uz sedu lik. 441. p.	Jekšlietu ministrijas pasu nod. 1922. g. 5. maijā № 30106/14, aprietināt un izdīt no Latvijas, pieprasot sarakstīšanu no iekšlietu min.
5535.	Lielauza, Oto Jāņa d.	Valkas aprīķa III. iec. izmeklēšanas tiesneša raksts, 1922. g. 31. maijā № 52, apvain. uz sod. lik. 14. un 185. p.p.	Tāpat.
5536.	Markovs, Vasilījs Iljina dēls, 38 g. vecs, pied. pie Liepājas pilsētas, admin. sodits par žūpošanu.	Ventspils aprīķa priekšnieks, 1922. g. 29. maijā zem № 62/M, apvainots kā lieelinieku laiku darbinieks Baldones pagastā, Bauskas apr. („Vald. Vēstn.” № 215 1921. g. mekl. pers. kārt. № 653.)	Nemēt zem policijas uzraudzības un pārišot dzīves vieta — Ventspilī.
5537.	Mētra-Mētriņš, Jānis Jēkaba d.	Jelgavas apgabaltiesas svarīgu lietu izmeklēšanas tiesnesis 1922. g. 31. maijā, zem № 863, apvainots kā lieelinieku laiku darbinieks Baldones pagastā, Bauskas apr. („Vald. Vēstn.” № 215 1921. g. mekl. pers. kārt. № 653.)	Paziņot dzīves vietu meklētājam.
5538.	Mētra-Mētriņš, Juris Jēkaba d.	Tas pats. (Vald. Vēstn. № 215 1921. g. mekl. pers. kārtas № 654.)	Tāpat.
5539.	Melniks, Nikita Sidora dēls. dz. 1902. g., piederīgs pie Ukrainas, pēdējā dzīves vieta Satīgu pag. Kuldīgas apr.; maza auguma, blonds.	Kuldīgas aprīķa priekšnieks 1922. g. 27. maijā № 585/1, izraids no Latvijas saskaņā ar ickšlietu min. priekšrakstu 1922. g. 27. janvari zem № 26032/IV.	Izraidoit no Latvijas un pārišot Kuldīgas apr. priekšniekiem.
5540.	Millers, Oskars Feliks Valentīns Heinricha d., pie Ventspils pilsētas, dzim. 1896. g. 20. jūl., lutericīgs, vācietis, neprecējies, kantorists; līdzīnējū dzīves vieta Rīgā, Romanova ielā № 60, dz. 12.	Latvijas kāja tiesas priekšsēd. rāksts 1922. g. 29. maijā № 3109, apv. uz s. lik. 51. p. un 455. p. 12. punktu un not. par kāja stāv. no 1919. g. 11. febr. IV. nod. § 14.	Areslēt un ievietot centralcletumā, ie-skaitot kāja tiesas rīcībā.
5541.	Mižeikis, Jānis Friča d., dzīv. Rīgā, Elizabetes ielā № 24.	Iekšl. min. pasu nodala 1922. g. 5. maijā № 30106/IV dēļ izraidišanas no Latvijas kā ārzemnieku.	Apcietināt un izsūlīt no Latvijas, pieprasot sarakst. iekšl. min.
5542.	Michelsons, Nikolajs Konrada d., Igaunijas pav., atradās Rīgas centrālcietumā.	Tas pats.	Tāpat.
5543.	Nikolajeva, Aleksandra, Polijas pavalstniece, dzīv. Daugavpils ielā № 15, dz. 6.	Tas pats.	Tāpat.
5544.	Osporats, Izais Izaka d., Latvijas pilsonis, dzim. 1895. g.	Rīgas IX. iec. izmekl. tiesn. 1922. g. 22. maijā zem № 954, apv. pēc sod. lik. 126. p. I. d.	Apcietināt un nogādāt meklētāja rīcībā.
5545.	Pavulans, Francis Jēkaba d., dzim. 1890. g. 12. okt., Lietavas pav.,	Jaunelgavas aprīķa priekšnieks, 1922. gada 22. maijā № 1510, par pierobežas joslas	Paziņot dzīves vietu meklētājam.
			Rīgā, 1922. g. 19. jūnijā. № 20960.

Literatura.

Teodors Zeiferts. Latviešu rakstniecības vēsture.

A. Gulbja apgādībā, Rīgā, 1922. g.

Teodora Zeiferta visa galvenā atklātā darbība norisinājusies latviešu rakstniecības laukā. Viņš sāka ar literarisku kritiku, literariskiem apcerējumiem un tā turpinājīs visu gaļo laiku, pa starpām izdodams dažādus rakstu darbus, starp citu savu ievērojamo „Latviešu rakstniecības chrestomatiju” (1905.—1907. g.) Tagad nu viņš nāk klāja ar savu galveno, tā sauktu mūža darbu: „Latviešu rakstniecības vēsturi”, no kuras patlaban iznākusi A. Gulbja apgādībā pirmā daļa, kura aptver divus galvenos laikmetus latviešu dzīvē: katolicīsimu un luteranismu laikus, pēdējos līdz vācu rakstniecības nobeigumam latvju rakstniecībā, t. i. līdz tautiskā laikmeta sākumam. Pēc ievada, kur dots pārsakta par rakstniecību vispār un par latviešiem, viņu zemi, vēsturi un valodu, vislielāko daļu iegēm katolicīsmu laikmeti, kura apskatīta Livonijas kronikas un ierindota burtniecības nodaja: tautas dziesmas, stāstījumi, mīklas, išlīdzīcīni, būjami vārdi un dažādi tīcejumi, tadēj ka viņiem skaidri pēdas sazenamas līdz šim laikmetam, kaut gan arī droši sakāmis, ka daudzas no mūsu tā sauktām tautas gara mantām ir daudz vecākas, t. i. pastāvējušas, ticētas un sa- cērētas jau priekš vācu ienākšanas Latvija — līelākai daļai no viņām digļi iestiedzas šai sīrmajā senātnē. Šis bagātītās saturs sniegtis vispārīm līdzīgi kā kodolīgā veidā, bez kādiem liekiem vārdiem un blakus novirzījumiem, vienām līdzīgi aforistiski, cieši pieturoties pie zinātniskas ietirkšas un izteiksmes veida. Pēdējā iemesla dēļ, lai veicinātu pārrunājamo lietu un laikmetu labāku izpratni, mestas acis salīdzinošā kārtā arī uz citām tautām un zemēm.

Bet nu drusku tuvāki pie paša satura. Interesants jau pats ievads ar zinām par latviešiem vispāri, par viņu raksturu, zemi, valodu un literaturu. Pieņemam, par pēdējo dabujam uz ne daudz vairāk kā vienas lapas skaidru raksturojumu par viņas vispārejo dabu, tad sevišķi par viņas dramu, stāstiem un liriku. Par katolicīsmu laikmeta ievadu, vēsturisko pārskatu, Livonijas kroniku saturu atstāstījumu, varētu piezīmēt, kadālu no ta, pēc manām domām, gan varēja atstāt vēstures grāmatām; vismaz šo daju varēja sapņēt isāki, toties dažas no īstām latviešu rakstniecības daļām un pazīmēm priekštātiskā laikmeta pastiept gaļāki. Visas šās rakstniecības vēstures I. daļas kodols ir mūsu burtnieciebā jeb Zeiferta definējumā „tie valodā ievēdotie gara darbi, kas tauta radušies un ilgāku laiku uzglabājušies bez rakstu palīdzības”. Te pirmo vietu ienem mūsu bagātās un dižānās tautas dziesmas, kuriem krajumā ierādīta tiešām cienīga vieta. Jāsaka, ka nekur citur neatradīsim par viņām sakopotus tik bagātīgus un interesantus materialus — zinām par viņu vēsturi, dzīves atspulgām, saturu, izteiksmi u. t. t., kā še. Vietām šie sa- vilkumi un patēlojumi izdevušies klasiski kodolīgi un skaisti. No visa redzams, ka autors ar lielu mīlestību un citību uogremdējies tautas dziesmu pūra mantu cilāšanā un apvērtēšanā, tā ka viņš, šķiet, ar sevišķu vieglumu un pareizību prot virknēt dziesmas pa atsevišķiem puduriem un pavedieniem. Arī mitologiskās būtes viņš pa galvenajiem tieši smel un veido pēc dziesmu skaidrajiem avotiem. Tā ka zinām par šim dziesmām grāmatā tik plāsi un rūpīgi kopotas, tad ūz, ja patmāna kādu trūkumu viņš, kauču arī savā zināmā sākumā. Tā man dūrās acis, ka neatradu aizrādījumu uz plaši izplatītās dziesmas „Uz ežiņu galvu like, sargāj savu tēvu zemi...” isto vēsturisko nozīmi, ko izrādījuši

Klaustījš un prof. P. Šmidts; tāpat vēl dažu ipāšību pie bāpu dziesmām. Bagatas un interesantas ir arī stāstījumu, miklu un citas tālākas burtniecības nodajas. Ari tur lūkots izsmelt visu zīmīgako un tipiskāko. Tikai man šķiet, ka dažāmo vārdu un dažu citu tīceju mu nodalas varēja būt isākas; jeb ja tās nēma tik plaši, tad tās varēja būt — tāpat vajadzēja būt vēl plašākam. Tā piem. pie mīklām aizrādīts uz ebreju tradīcijām sapņu nozīmē un izstāstišanā, bet nemaz nav aizņemti latviešu sapņi un viņu izstāstišana, kuri latviešu etnografijā (jeb burtniečibā) ienem diezgan svarīgu lomu. Literatūras avotu aizrādījumi dažā vietā arī varēja būt pilnīgāki. Tā pie stāstījumiem nav pievests V. Olava ievērojamais darbs par latviešu pasākam, pie Valtera un Cimzes J. Kalniņa biografijas u. c.

Manas sīkās piezīmes nemazina šā ievērojamā izdevuma lielu svaru un vērtību. Ja, daža no tām (p. pr. ka vācu latviešu rakstniecības laikmeta dažā vēstītā izskatas itin kā par strupi norautu) tāda autora stingru kritisku garu, kas negribēja vājus un vidējus rakstniekus un viņu darbus neko pālašāki izceļ. Bez šaubām sagaidīsim no viņa spalvas turpmākās daļas plašākus un interesantus ielōjumus par latviešu tautiskā laikmeta un jaunāko laiku rakstniecību un viņas darbiniekiem, kuros jautājumos Zeiferts ir jo liels liefsprātejs un taisns spriedējs, tāpat kā šai daļai pie latviešu burtniecības izcelšanas. Jāatzīmē vēl, ka Zeiferta rakstniecības vēsturei vēl tas ievērojams pārākums par līdzīnējām latviešu rakstniecības vēsturēm, ka tā ir ilustrēta, kādas tagad parasts izdot visās citās kultūras tautas un zemēs. Grāmatā ir pavismā kādas 44 ilustracijas, jeb attēli, gan rakstnieku ģimenes, viņu rokraksti, mūsu veco reto izdevumu titullapas, ievērojamu vietu un atgadi-

jumu attēli u. c. Visnotāl arī visa grāmatas ārpuse joti glīta, par ko sevišķa atzinība piešķīpama izdevējam.

M. Ārons.

Zinātniskās terminoloģijas vārdnica izglītības ministrijas terminoloģijas komisijas sakopojumā. 1922. g. Izglītības ministrijas izdevums. Krājumā pie A. Gulbja, Rīgā, Suvorova ielā № 14. Šis arī saucams par joti svarīgu un ievērojamu izdevumu. Tājā sakopoti izglītības ministrijas terminoloģijas komisijas pa visu viņas darbības laiku (no 1920. g. janvāra līdz 1921. g. aprīlim) sakrātie un sījātie dažādi zinātniskie termini, kas attiecīs pavisam uz kādām 20 zinātnes nozarēm. Krājuma ievadā lasam šādu aizrādījumu: „Neskatoties uz tiem daudzājiem sietiem, caur kuriem ir gājuši pieņemtie vārdi, viens otrs viņa starpā uav tomēr izdevies gluži ideāls. Lietošana vienam otram vārdam grūtībūs atrast plašākas simpatijas. Tomēr ja vārds būs pareizi darināts un attiecīgā jēdziene apzīmēšanai tieši pie mērots, viņš vēlāk ieviesiesies, lai arī cik neparasts tas izliktos sākumā. Patīk dzīve un dzīvā vārdu lietošana būs tas vissīkākais siets, kas galīgi atšķirs jaunradīto vārdu starpā nederīgas vieglās pelavas no smagajiem graudiem. Un terminoloģijas lietotājiem varam tikai aizrādīt, lai viņi neuzskatītu terminoloģijas komisijas darbu par ideālu, bet tikai par relativi pabeigtu un neaizmirstu arvienu par attiecīgo jēdzienu apzīmējumiem domāt, pūlēdamies tos padarīt labākus, pareizākus un labiskākus”.

Šī vārdnica tagad nepieciešami vajadzīgi un derīgi katram, kam nodarbošanās latviešu valodā ar zinātniskiem jautājumiem, kādēj atzinība ministrijai par šīs grāmatas izdošanu.

